

Милість бимскупа Карита,
 Кордо в ній дуєсь богач,
 Туркотою своєю Колеса
 Людський залушчує плач.

Плач, що ріков бесконечнов
 Льєста Колесам у слід,
 Плач, що вшальчує добрі
 Форози в мислах свит.

Рукы протвар до Карити
 Старец, Калика хромий...
 - Паме, товариш твої давній
 Просит о даток нашій!

- Пьямиш, у бою Кривавім
 Поруч ішли ми оба...
 Сил, що влучав в твоє серце,
 О погону тій застряг!...

- "Прощ, ти влізавая набо!"
 Крикнув му з корда вичик.
 Свистув батіг - но згущув рух Карити
 Болітний білого Крик.

Тільки тже наболіле,
 Чит по-партиїтх клачки,
 Тільки пошвілітй волос,
 Жили сухої руки,

Голоу дрон коровида
 Наге термна в тої мир
 О серце вітравали богачеву...
 Він не забуде о них!

Серед шумні і утіхи
 Местничкам тихим, чірим,

Серця некутов утисне
Станує вогни перед ним.

В любих родимих обняттях
Орау він побачив на лл
Змінені лицьа Кохані,
І- Клеїмо болгу на них.

Підчас богатіє уста
Полмад старечий німий
Хвилями в серце заколе,
Острім плов нім ледьким.

В ні він часом му з'явиться,
Старець, обдертий, хромиї...
-Тане, товарише твій давний
Прощі о датох мамі.

А ком в рожах пухових
Скону погнесь боротьба,
Охвилм пов'лидній стринутца
Давні товариші вба.

Ще раз уздрит ти уста він,
Очи ти зсохні, без сліз
Хо не залушит уне стону
Урохит Каритних Колис.

23/8 80

475/413

Во

Во

Во

Т

Во

Не

Во

Во

Во

Во

Во

По

По

За

Во

Ми

Во

Не

Не

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во

Во